

Dit artikel werd in licentie gegeven door Belgapress. Het gebruik ervan is enkel toegestaan door natuurlijke personen voor privégebruik. Voor elk ander gebruik is de voorafgaandelijke toestemming van de uitgever vereist.

Beatboxer en acteur Serdi fileert de jeugdzorg: ‘Open je armen, toon meer liefde, luister naar al die kinderen’

26-07-2023 De Standaard - Charlotte De Somviele

Acteur Serdi verloor als kind zijn beide ouders, hopte van instelling naar instelling en van de isoleercel naar de straat. In beatboxen vond hij een way out. Op Theater aan Zee fileert hij de jeugdzorg van binnenuit.

Acteur en muzikant Serdi Faki Alici (35) heeft een volle zomer voor de boeg. Als fiere Turkse Gentenaar, bekend van zijn rollen in onder meer *Zonder afspraak* en *Kids on the block*, testte hij tijdens de Gentse Feesten zijn nieuwe show *Serdi in paradise* uit, een kruising tussen buikdans, opera en beatbox. Eind augustus verschijnt hij op het filmfestival van Venetië op de rode loper van *Holly*, de nieuwe film van Fien Troch die kans maakt op een Gouden Leeuw en waarin hij één van de hoofdrollen speelt. En deze week gaat hij met *Serdi*, een autobiografische solo over zijn ervaringen in de jeugdzorg, in première op Theater Aan Zee.

‘Hoe ik mij voel? Zwanger en verlaten’, giert Serdi uit in de foyer van NTGent, waar hij samen met regisseur Lara Staal de laatste hand aan de voorstelling legt. ‘Nee, serieus, hier heb ik mijn hele leven op gewacht. Vroeger was ik bang om de oude pijn naar boven te halen, nu zie ik dat als een heling. Pas als je het verdriet durft toe te laten, kun je connectie maken met wie je echt bent.’

Waar te beginnen in dit overdonderende verhaal, vraag ik hem? Bij de goede tijden, want die waren er ook. ‘Als kind had ik een fantastisch leven’, steekt Serdi van wal. ‘Ik was de jongste van zes, een echt kakkernestje. Mijn ouders hadden de eerste pitazaak van Gent, volgens de legende hebben ze zelfs de mitraillette uitgevonden (*een stokbrood met pitavlees en frietjes, red.*). De zaken gingen goed, mijn ouders kochten de halve Dendermondsesteenweg op omdat ze al hun kinderen een huis wilden geven.’

Maar toen sloeg het noodlot toe. Op de terugweg van het trouwfeest van zijn broer in Turkije kreeg de familie een auto-ongeluk. Serdi’s ouders overleefden het niet. Hij was zes. ‘Ik herinner mij nog haarscherp het moment dat ik mijn ogen dichtdeed op de schoot van mijn mama. Een seconde later werd ik wakker in AZ Sint-Lucas in Gent. Er waren zes maanden gepasseerd. Ik had een hersenbloeding, kon amper stappen, maar toch wurmde ik me uit mijn bed: (*roept*) “Mama, papa, waar zijn jullie?” Een paar dagen later hebben ze me het nieuws verteld. Van het ene moment op het andere ging mijn hele leven (*fjoew*) in rook op.’

De crash was het begin van een straatje zonder einde, de tik die het hele dominospel in elkaar deed storten. Serdi's zus, twintig jaar ouder, wilde niet voor hem zorgen. Zonder overleg stuurde ze hem op internaat. 'Ik dacht dat de bus van school naar huis zou rijden, maar niets was minder waar. Daar stond ik, zonder rugzak, zonder kleren ...'

Storyplein, Zeepreventorium, Pollepelstraat, De Waai, Martens-Sotteau ... Serdi goochelt met de namen van de vele scholen en instellingen uit zijn jeugd alsof het rapnummers zijn. Idem voor alle etiketten die hij ooit kreeg: gedragsproblemen, leerstoornissen, obesitas, agressie ... 'Bij elke verhuis moest ik opnieuw beginnen. Een nieuwe kamer, nieuwe regels, nieuwe vrienden, als ik die al had. Elk weekend vroeg ik aan mijn zus: waarom mag ik niet gewoon thuisblijven? Ik wil liefde, knuffels, een familie zoals alle andere kinderen. Nooit kreeg ik een antwoord. Op den duur word je agressief. Ik liep weg, begon op muren te slaan, ging experimenteren met drugs.'

Op een van de Gentse pleintjes waar hij naartoe vluchtte, ontmoette hij een beatboxer. Een nieuwe wereld ging open. 'Wauw, de geluiden die uit zijn mond kwamen! En daarvoor had je niks nodig. Dat triggerde iets, want ik had ook niks. Geen zakgeld, geen Pokémonkaarten, geen speelgoed of mooie kleren. Maar mijn mond konden ze niet stelen.'

Beatboxen werd een verslaving, het spreekwoordelijke liedje in het duister dat Serdi floot wanneer hij zich onveilig voelde tussen de vele vechtpartijen in het observatiecentrum, waar hij op zijn vijftiende belandde. 'De andere jongens werden er hoorndol van. Op een groepsvergadering stemden ze allemaal voor een verbod. Maar ik kon het niet tegenhouden, dus belandde ik in de isoleercel. Bleek die de perfecte akoestiek te hebben om verder te oefenen (*lucht luid en begint wild te beatboxen*).'

Oerkracht

Hij hoeft ze niet meer te lezen, de vele opinies over de lange wachtlijsten en de vele burn-outs in de jeugdzorg. Wat hij als ervaringsdeskundige zou veranderen? 'Open je armen, toon meer liefde, luister naar al die kinderen. Neem de tijd om te onderzoeken waar hun problemen écht vandaan komen. In zoveel instellingen heb ik mij een poppetje zonder wil gevoeld. Ja mevrouw, nee mevrouw. Altijd in de pas lopen, omdat je denkt dat je de pijn verdient. Ik had geen persoonlijkheid meer. Pas in behandelcentrum De Waai, toen ik al een tiener was, hebben ze de moeite genomen om mij echt te leren kennen en zagen ze in dat ik niet het probleem was. Wel het feit dat ik een thuis miste.'

Het is onwaarschijnlijk hoe gedetailleerd Serdi's herinneringen zijn, zelfs meer dan twintig jaar na de feiten. Hij kan het allemaal nog perfect ophalen, de klappen van de begeleidster op het internaat toen hij naar de slaapzaal was gevluht na de zoveelste pesterij, de bankjes in het park waarop hij sliep nadat hij door een bureaucratische fout bij de hulpkas zijn uitkering was verloren en op straat was beland, de onderbroeken en kousen die hij kreeg voor zijn verjaardag terwijl zijn neefje pronkte met een nieuwe gameboy ...

Toch heeft hij de woede een plek kunnen geven. Dankzij het theater, waar hij via de jeugddienst Habbekrats en theatermaker Sven Ronsijn toevallig inrolde. 'Als je in je jeugd de hel meemaakt,

dan wacht je later het paradijs, maar dat moet je wel zelf maken.’ De wijze woorden van een van zijn begeleiders geeft Serdi nu zelf mee aan de jongeren die hij begeleidt als coach, of tijdens de vele lezingen en workshops op middelbare scholen.

‘Een thuis heb ik nog niet gevonden, maar het podium komt dicht in de buurt’, besluit hij. ‘Het is de enige plek waar ik kan zijn wie ik wil, waar ik me veilig voel en mijn dromen kan najagen. Als er een publiek naar mij kijkt, dan komt er een oerkracht in mij naar boven die ik zelf niet onder controle heb.’

Serdi speelt op 27 en 28 juli op Theater Aan Zee en van 28 tot 30 september in NTGent.

Aanbod

Praktische info

Zoeken

Links

